

V dalším rozhovoru jsem vyzpovídal textaře a muzikanta, **Kubu Horáka**, který dlouhá léta působil v skupině Zhasni a teď můžeme jeho písně slyšet v hudebním projektu

Kluk z Husovky

. Jako přátelé jsme si mohli dovolit trochu osobnější rozhovor a zavzpomínat na léta v textové dílně Slávka Janouška, protože byl u jejího zrodu. Došlo také na aktuálnější dění kolem připravované desky i k vyjádření postoje ke kauze Nohavica, která se často řešila nejen na sociálních sítích.

Jak vzpomínáš na kapelu Zhasni, se kterou jsi nahrál tři alba?

Zhasni pro mě znamená spoustu let tvorby a setkávání. Díky melodiím Michala Vaňka se z mých textů stávaly písně a díky nim jsem se mohl realizovat a posílat svoje zprávy dál. Zejména v počátcích jsme byli společně s Iris (Irena Vaňková) v euforii a žili jsme z nadšení, že děláme to, co jsme obdivovali u druhých. Jsem za to všechno moc rád. Za každou kapitolu. V té první jsme mohli pracovat s Karlem Markytánem, v té druhé točit ve studiu „V“ a ve třetí jsem poznal Petra Zatloukala. Měli jsme štěstí. Často si to připomínáme, když se vídáme.

Co tě přimělo k natočení sólové desky

Kluk z Husovky

? Můžeš album nějak přiblížit?

Já jsem si myslel, že už jsem dopsal a relativně dost dobře s tím byl smířený. Potom jsem si u nás na Krompachu při venčení psa začal cosi v hlavě opakovat a říkal si, že je to můj text na rozloučenou se psaním, ale přišla euforie z tvorby...a to ti je, jak sám víš, dost vostrá droga. Byl jsem šťastný. Nevěděl jsem pořádně proč, ale začaly přicházet další příběhy a s nimi přišel nápad, že místo úplného konce, vydám desku. Oslovil jsem pro zhudebnění Míšu Vaňka, bez kterého jsem si píseň moc neuměl představit, Ivo Cicvářka, Ivo Viktorina (kdybych znal dalšího Iva, jistě oslovím i ty), ale až na Michala na to všichni reagovali v tom smyslu, že „*si to mám zhudebnit sám, protože to je příliš osobní*“

. Tak jsem s tím psem chodil častěji a zkoušel to. Byla to pro mě nezvyklá role. Nikdy jsem si nevěřil jako interpret a jako skladatel už vůbec ne, ale něco se stalo a já začal být s těmi melodickými linkami spokojený. Když jsem měl obsah hotový, věděl jsem, že oslovím Petra Zatloukala, kterého považuju za génia a skvělého, chce se říct čistého člověka. Za Klukem z Husovky stojí z velké části on. Aranžérsky a muzikantsky je to jeho dílo. V konečné fázi se do produkce přidal i Petr Kamiš. Jejich symbióza je pro mě silná.

Album je můj příběh, nebo lépe – určitá jeho část. Vybírám si energii, kterou chci posílat dál. Ne vše chci do písní ztvárnit. Občas mi lidi vyčítají, že je to „takové hodné“. Chci to tak.

Jak jsi ocenil nominaci na prestižní hudební ceny Anděl, kterou deska získala v

žánrových cenách?

Jak jsem ocenil ocenění? Mám ego jak vrata, tak to víš, že jsem byl rád, ale zároveň to přišlo v čase, kdy je mi jasné, co to znamená i neznámá. Je příjemné, že někoho zajímá, co děláš, ale v mém případě se „nebojím“ toho, že by to přineslo věhlas. Měl jsem něco jako rozumnou radost.

Jaký byl tvůj střet se showbiznysem během slavnostního udílení?

To se ptáš asi proto, že jsi tam byl a víš, že jsem byl z celé té události tak rozhozený a cítil jsem se tam tak nepatřičně, že jsem do sebe během prvních dvaceti minut vtěsnil vše, co bylo k dispozici, že jo? Ne, upřímně, do tohoto světa červených koberců nepatřím. I když se všem jevím jako extrovert, ve větší společnosti neznámých lidí jsem nesvůj. Nebylo to tím, že bych tam vnímal nějaké manýry. To vůbec ne. Ale jsem asi fakt spíš kluk z té Husovky a lesa nad Krompachem. ***Na čem aktuálně pracuješ?*** Píšu velmi pomalu. Od Kluka z Husovky se stalo čtyřikrát, že jsem napsal kapelní píseň. Ale i to mě překvapuje a i z toho mám radost. Nejvíc tvůrčí energie jsem vkládal do desky, kterou jsme společně s dcerkou Aničkou právě dotočili (opět u Petra Zatloukala) a kterou budeme v květnu křtít. Jmenuje se

Pro nás – pro děti

i. Vystupuje na ní i můj táta, což je velká věc, protože mu bude 75 let a poprvé se se svým charismatickým hlasem dostal do studia.

Před dvaceti lety jsi inspiroval Slávka Janouška k založení textové dílny a funguje to dodnes. Co tobě osobně dílna dala?

Tak to bude výčet, kamaráde. Přátelství, sebevědomí, možnost se realizovat, radost ze setkání, pocit štěstí a naplnění, možnost se setkat s lidmi, které jsem obdivoval. Slávek je náš textařský fotr. Je to člověk, který je pro mě bez nadsázky vzorem z mnoha hledisek. Jednak ho uznávám po stránce umělecké a jednak jsem nadšený z toho, že někdo takového jména věnuje zdarma tolik času a energie tomu, aby ostatní učil a posílal dál, co umí. Je to lidský tmel, baterie a srdce. Textová dílna přivedla na svět mnoho muzikantských spojení a skvělých desek. Mnoha lidem řekla, že má cenu psát a zabývat se slovem. Je to silná a krásná komunita –
svědci Janouškovi

tomu někdy říkáváme. A myslím si, že její vliv jde do šíře, že to není jen o textech. Myslím si, že díky dílně má dnes pro mě aktuálně nejlepší stand up komik u nás – Arnošt Frauenberg – na svých vlastních show v divadle stovky lidí.

Čekal jsi, že i po tolika letech bude dál dílna fungovat, a že budou stále živé dílny i společné koncerty či spolupráce?

Já jsem byl zpočátku dílnou jak zfetovaný. Přišlo mi najednou, že je svět lepší. Potácel jsem se a dílna mi řekla, že něco umím. Takže ti ani nepovím, co jsem čekal. Vím jen to, že jsem byl z těch shledání v euforii. Nemuseli jsme přece ani spát, protože jsme tvořili, povídali si a zpívali. Je skvělé, co všechno se stalo a co všechno to přineslo. A věřím, že to nekončí.

Pokud si dobře vzpomínám, tak s nápadem na textovku si nejprve oslovil jiné slavné písničkáře. Koho a co ti tenkrát odpověděli?

Bylo jich víc. Tím úplně prvním byl tehdy můj největší guru Vlasta Redl. Právě on se v roce 2003 vyslovil ve stylu: „Nic takového asi není, ale proč to vlastně neudělat...?“ Vesmír to tak má: tvůrce nápadu – realizátor – dokončovatel. Dvě poslední role převzal Slávek, tehdy za mé pomoci. Mezitím, než dílna vznikla, jsem oslovil i Jiřího moravského Brabce, Vladimíra Mertu, Karla Plíhala, ale i...a teď si vezmi podržítka – Jarka Nohavicu. Kromě Plíhalovy věty: „Co já do toho mám co kecat?“, což je ale vlastně taky silný a důležitý pohled, se všichni rozepisovali a každý mi dal něco, co pro mě bylo v daný čas důležité. Jestli se nepletu, všechny poznatky jsou v některé ze sekcí na internetovém fóru textové dílny...

Zmínil jsi Jarka Nohavicu. Jak se díváš na jeho současné názory a postoje? Dokážeš ještě oddělit sochu od sochaře, když se jedná o jeho písně?

Jaromír Nohavica je autorem mnohých písní, které patří svojí kvalitou k tomu nejlepšímu, co kdy české písničkářství přineslo. To, že i génius si může zkrátit cestu a slevit z vlastních nároků na kvalitu a nechat autocenzuru usnout, jak občas ukazuje v posledních letech, je druhá věc. To, že jsou emoce, které ve mě mnohé jeho verše rozehrávaly, v ostrém kontrastu s tím, jak dnes paní Bobošíkové chválí její prosovětskou televizi, věc třetí. Vím (mimochodem i od Pepy Streichla), co uměla StB vykouzlit, aby dosáhla svého a neodsuzuju nikoho, kdo pod ostrým tlakem podepsal, ale podpora exprezidenta Zemana, focení s panem Okamurou a přijímání řádu od jednoho z největších vrahů současnosti, to jsou věci, které pro mě krásu Nohavicových songů toho času přikrývají. Tenhle příběh mě za poslední roky dost cvičí. Vím, že hodnotit druhé je marnost a ztráta energie a do jisté míry slabost a že to často dělám, protože nemám zpracovaného sebe samého. Vím, že ta krása, o které jsem mluvil, se někde musela vzít a že ji přivedl na svět právě Jarek. Vím, že mi tento pán nemusel tenkrát o půlnoci psát, že mám psát dál, protože... Neznám jeho život, ale přijde mi, že doba, ve které teď žijeme, má, jako každá jiná, svoje symboly. A že je potřeba zlu vystavovat stopku. Nedělám si iluze o dušínovských USA a jejich celosvětové „dobročinnosti“, která probíhá zejména v oblastech, kde se těží...ale to, co bezostyšně předvádí Putin a to, jak se za něj někteří čeští představitelé (počítám mezi ně i Jarka Nohavicu, protože je jednou z nejsilnějších figur na kulturní scéně) staví, z toho je mi fakt blbě. Snažím se přijít na to, proč se to celé ve mně děje, proč mám potřebu se k tomu vyjadřovat a proč jsem tak radikální až agresivní. Jarek vyprodá arény i bez mé přízně...to nemám strach. Mě jako obdivovatele - individualitu to mrzí a jsem v postojích vůči němu kyselý. Mám totiž pocit, že je se svým charisma a umem tím, kdo ovlivňuje dav. Možná vím málo. Možná mu přátelé z východu naznačují, že pokud se nebude chovat, jak se chová, nemuselo by to pro něj a jeho rodinu být dobré. Jinak si to vysvětlit neumím.

Pojďme zase nazpátek k textovce. Na živou dílnu jezdil i ostravský písničkář Pepa Streichl, jaké si na něho uchováš vzpomínky, když jsi ho jmenoval?

Pepa je legenda. Vydalo by to na další menší rozhovor. Poznal jsem ho blíž a bral ho jako kamaráda a hlavně jako barda. Udržoval jsem si (a mám to tak i u mnohých dalších) k němu i takovou tu fanouškovskou úctu, i když mi dal nahlédnout i na svoje chyby, ale možná právě pro to a pro tu otevřenost jsem ho měl rád. Když bych to měl shrnout do několika slov – talent – humor – vodka – přiznání spolupráce – už zmíněná otevřenost – a Jenom se neposer a žij. Jednou jsem seděl na poradě v ředitelně a zvoní mi telefon. Nikdy to nedělám, ale zvedl jsem to a neodešel z místnosti: „Kubo, ahoj, Pepa.“ „Pepo, promiň, mám radu...“ „To nevadí. Chtěl jsem se jenom zeptat...právě jsem si objednal ostravskou klobásu a koukám na ní...Kubo, jsi homosexuál?“ „Pepo, nejsem.“ „Dobře, dobře...Mně by to nevadilo. Já jenom, že jsme se o tom včera bavili s manželkou. Tak se měj!“ Připomínal mi mého strýce Jutkina. Taky se motal v závislostech a taky měl v sobě mix velkého smutku z minulosti a humoru.

Dalším účastníkem dílen, který už není mezi námi, byl Jiří moravský Brabec. Je nějaký zážitek spjatý s dílnou, který by sis nejraději zopakoval?

Jiřímu bychom měli nechat udělat sochu v životní velikosti. Byl to citlivý a zároveň velmi asertivní pán, mistr textařského řemesla a slova obecně. Chodící knihovna. Tuším, že čtyřnásobný vítěz AZ – kvízu? Zážitky mám. Nejradši vyprávím ten, jak se Jirka posadil do od mého bratra půjčeného volkswagenu Golf na místo spolujezdce a zabral tolik prostoru, že jsem musel jet vzdálenost z Lísky do Nového Boru na dvojku, protože mi nešlo přeřadit. Měl jsem k němu velkou úctu a ještě větší respekt. Přišlo mi, že je něco jako otcem mladší generace autorů. Ivo Cicvárek, Honza Žamboch, Žofie Kabelková, Martina Trchová, Petr Sedláček nebo Marcel Kříž...tam jsem vnímal silné pouto a myslím si, že trvá i po jeho odchodu.

Kde bereš inspiraci pro psaní?

Konečně otázka, na kterou potřebuju reagovat střídavě - v životě.

Vím o tobě, že si několikrát s psaním textů chtěl skončit, co tě zase vrátilo ke psaní?

Slavnější kolegové říkali, že to chodí ve vlnách. Měli pravdu. Vrací mě radost. Euforie z tvorby. Ale mám to teď už tak, že po posledním textu, co dopíšu, ho беру jako potencionálně opravdu poslední.

Někdy zaslechnu úžasný text, který bych chtěl napsat sám. Taky se ti to stalo s nějakou cizí písní?

To víš, že tenhle mix pozitivní závidi znám. Je to krásný a motivující. Míval jsem to hlavně v minulosti. Nedávno jsem se vrátil k písničce Bratří Ebenů a třeba Poslední valčík je ten typ písně, co mě dokáže dostat do podobných pocitů. Je to ale asi spojením hudby s textem. Hodně jsem to měl u slov Karla Markytána, Vlasty Redla a Karla Plíhala.

Kde se ti dobře hraje?

Centrum Textilního Tisku Česká Lípa. Menší uzavřené prostory s nízkým nebo žádným pódiem

a diváky metr a půl od odposlechů.

Projekt Kluk z Husovky se přetavil do kapelní podoby, můžeš představit aktuální sestavu?

Můj životní kamarád, bez kterého by mimo jiné nebyla Textová dílna tím, čím je – Martin Mrca Holan (foukací harmonika). Houslařská opora a pro mě velká osobnost – David Singer. Geniální kytarista a ten, který se snaží o to, aby se v České Lípě tvořily písně už od středoškolských let – Tomáš Hoskovec. Hudební univerzál, znalec historie, podporovatel a organizátor mnoha hudebních akcí a spousta dalšího – Martin Olše Habr. Skoroprávník, klávesista, bubeník a člověk se skvělou energií Filip Štětina. A dnes už „jen“ alternující aranžérská kapacita a vynikající perkusista a bubeník Petr Kamiš alias kapitán. Někdy nám pomáhá i z mého pohledu geniální hudebník Ondřej A. Pour.

**T
e**

d' přijde trochu těžká otázka. V čem je Kluk z Husovky pro tebe jiný než Zhasní?

Je to ryze mužská kapela a tudíž se tam netluče Venuše s Marsem. A vyprávím tam jen svoje příběhy, což nemusí být výhoda, ale jiné to je. A KzH je složen převážně z lidí, se kterými jsem se na pódiu nikdy nesetkával, u některých by mě to ani nenapadlo...

Dokážeš nějak jednoduše vystihnout stav, ve kterém se nachází současný folk?

Nedokážu. Myslím si, že většina lidí dnes potřebuje k uspokojení tlak. Ten jim např. naše muzika neposkytne, ale třeba Jelen ano. A dalo by se diskutovat o tom, co folk je a není (ono se taky diskutuje), ale je to podle mě ztráta energie a času. Mluvit o tom, že je folk okrajový žánr, v čase, kdy Jarek Nohavica nebo Tomáš Klus vyprodají O2 arénu do několika hodin...? Jestli se ptáš na stav ve smyslu úrovně tvorby, mám pocit, že kvalita textu příliš lidí nezajímá, že vede interpretační dražv a ty už zmíněné kule. Jak ve folku, tak jinde. Ale ono je to všechno tak trochu úsměvné, protože jsme malá země s malým počtem lidí. Ať už vyprodáš v ČR cokoli, vždycky ti zůstane těch osm miliard lidí, které to nezajímá a nikdy se k tomu pravděpodobně nedostanou. Jak říkal Karel Plíhal, když přijímal Anděla za Vzduchoprázdny: „Hlavně ať nás to baví.“

Můžeš odkázat na nějaký web či profil, abychom se dozvěděli kde hraje?

Jsme v tomhle hodně proti sobě a potencionální slávě a máme jen [facebook](#)

. Ale díky za nákop. Stručný web by to chtělo!

Stránky si určitě udělejte, protože Fb je pro informace spíš černá díra, všechno se tam snadno ztratí. Na závěr ti chci poděkovat za příjemný rozhovor.

I já tobě!